

endog ved administrativ Mellemkomst paa Kommunalbestyrelsens Anbefaling, samtidig vil tillade et ubegrænset Antal Forbrugsforeninger at sælge Brændevin og stattepligtigt Ol. Det fører jo lige ned i det urimelige, ganste bortset fra Udvalgets Forslag om, at kun tyssite Personer i det hele taget skulle være berettigede til at sælge Brændevin eller drive Beværetning. Dette sidste skal jeg se bort fra, iagtet det ogsaa er en Modsigelse, men Modsigelsen er størst paa det Punkt, jeg først pegede paa, at man siger: Sa, vi maa sørge for, at der ikke bliver for mange Udskænkingssteder og Handelssteder for Brændevin og stattepligtigt Ol rundt omkring i Landet, men naar vi have sørget for dette, ville vi tillade Kommunalbestyrelserne den næste Dag, om de ville, at tildele et ubegrænset Antal Forbrugsforeninger Retten til at sælge Brændevin og Ol. Man vil indse, at den Vej, Flertallet paa de 7 Medlemmer foreslaar at gaa, endogaa kunde føre til et Slags Monopol paa Brændevinshandel for Forbrugsforeninger. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at en Kommunalbestyrelse meddelte Ministeriet, at den ikke ønskede nogen Brændevinshandel i Kommunen og altsaa af den Grund ikke fik nogen og saa derefter gav bestaaende Forbrugsforeninger Retten til at sælge Brændevin og stattepligtigt Ol eller ligefrem fremkalde Oprettelsen af Forbrugsforeninger i Kommunen, som saa fik Ret til denne Handel. Det vilde kunne ske saavel i Byerne som i Læbæltet og uden for Læbæltet, og jeg synes nok, at det vilde være at stille det hele saa temmelig paa Hovedet. Nærværende Mindretal paastøner, at Flertallet nu vil forbyde Forbrugsforeningerne at udskænke for Medlemmerne paa Stedet. Man vil ikke have disse ekstra Udskænkingssteder; „Udskænkingssteder“ vil man ikke have. Men hvorfor vil man saa tillade disse ekstra Forhandlingssteder af Brændevin? Udvalget vil dog i samme Omfang indskrænke Handelen som Beværetningen, men da vi kom til Forbrugsforeningerne for Handels Bedkommende, saa er den redbonne Mand bukket under for Rådets Strøbelighed. Der kan jo dog ikke være nogen Meningsforskel om, at en Forbrugsforenings Salgslokale kan træde i Stedet for et almindeligt Salgsforhandlingssted. Der er jo dog ingen Tvivl om, at Virkningen er den samme; selv om der ikke udøves nogen Næringsret, er det jo den samme Virkning, som om der udøvedes en saadan. Jeg beklager derfor, at jeg sammen med min Kollega heller ikke har kunnet tiltræde Væretningsforslaget paa dette Punkt, og jeg tror, at vi i alt Fald have Logikken paa vor Side, og jeg er ikke

fikker paa, at ikke Flertallets Forslag om Indskrænkning netop gennem den Væretning, gennem den Indrømmelse, der er foreslaaet paa dette Punkt, ville vise sig illusoriske siden hen i deres Virkninger. Endelig er der et tredje Punkt, hvor vi have taget en Særstilling, men her dog i Forbindelse med 3 andre Medlemmer af Udvalget, og jeg skal da foreløbig paa disse 5 Medlemmers Begne, uden at foregribe, at maaske nogle af de andre Herrer ogsaa ville udtale sig i den Henseende, meget anbefale vort Forslag til Vedtagelse. Forslaget gaar ud paa, at ny Udkomstets Variighed ikke skulle gaa ud over 10 Aar. Vi have ment, at vi ved denne Lovgivning — hvad der ogsaa blev antydet af den sidste ærede Taler, og hvad jeg giver ham fuldstændig Ret i — i Virkeligheden staa ved Begyndelsen. Vi have ment, at den effektive Lovgivning paa dette Omraade først vil vokse sig stærkt efterhaanden og ved gentagne Reformer, saaledes som man ogsaa har set, at det har været Tilfældet i andre Lande; vi have været fuldt paa det rene med, at det i denne Sag ikke gaar an at gøre store Spring i Begyndelsen eller i det hele taget gøre store Forandringer paa en Gang. Det er derfor vor Mening, at i Løbet af et større eller mindre Antal Aar vil der paany hos Befolkningen htre sig Næste om og hos Lovgivningsmagten være Tilbøjelighed til at gaa til videregaaende Lovgivning paa dette Omraade end nu, hvorved det stillede Formaal at modarbejde det her i Landet ganste sikkert overdrevne Forbrug af Spirituose Drikke yderligere kunde naas gennem ny Lovgivning. I den Mening have vi stillet vort Forslag, idet vi paa samme Tid som vi ville opretholde enhver Udkomst, som allerede er erhvervet i sin fuldeste Udstrækning; ja, endogaa ud over, hvad der kan kaldes juridisk Ret, nemlig endogaa ville opretholde den over for Cenerne efter afdøde Væretningsholdere, dog have ment, at det var berettiget for ny Udkomstets Bedkommende at fastsætte en begrænset Variighed for Bevillingernes Tilbeling, for at vi ikke atter, saaledes som Tilfældet virkelig for en Del har været ved denne Lejlighed, naar Lovgivningsmagten i Tidens Løb vil skride til ny Lovgivning paa dette Omraade, skulde hemmes i Bestræbelserne for en Forbedring derved, at de siden sidste Lovgivning tildele Næringsadkomster ogsaa gjaldt for Livstid, ja, muligvis ogsaa for de paagældendes Cener. Vi have altsaa ment, at vi vel ikke burde stoppe Tilgangen af ny Udkomster, men tildele Udkomsterne paa en saadan Maade, at man efter 10 Aars Forløb kunde tage Bestemmelse for hver Udkomstets Bedkom-